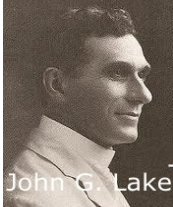

Hvad er vi som kristne kaldet til:

Indledning v/Bo Henriksen - Gadekirken København (Februar 2016) www.gadekirkenkbh.dk

Det kan bedst beskrives med en tale, som den kendte evangelist John G. Lake afholdte i Sydafrika i 1908. Han var med i Pinsekirkens start. Han pakkede ikke tingene ind - mildt sagt! Som nogen ved, oprejste han døde, så mange helbredelser, og at bakterier blev tilintetgjort, når de ramte hans hånd. Han startede Healing Rooms i 1914 og var én af de største troshelte i 1900 - tallet. I slutningen af 1800 - tallet, altså inden han trådte ind i fuldtidstjeneste, var John G. Lake en succesrig forretningsmand, der tjente ca. 50.000 dollars om året - det var rigtig mange penge dengang!

Et trumpetkald

En tale af John G. Lake i Johannesburg, Sydafrika - 1908.

Apostlenes Gerninger kapitel 13 fortæller os beretningen om Paulus' udtagelse og kald som apostel. Paulus skriver aldrig om sig selv som apostel før Apg kapitel 13. Han har været evangelist og lærer i tretten år inden udtagelsen. Mænd og kvinder, der har et virkeligt kald, er ikke bange for en læretid.

Der er en tid, hvor vi må vokse op og gøre os nogle erfaringer. Da Paulus startede sin tjeneste var han helt bestemt kaldet af Gud. Han blev forsikret af Gud gennem Ananias, at det ikke ville blive en let tjeneste - tværtimod. For Gud sagde til Ananias:

"Rejs dig og gå hen i den lige gade og spørg i Judas' hus efter Saulus fra Tarsus. For han beder. Han er det redskab, jeg har udvalgt til at bringe mit navn frem for hedninger og konger og Israels børn, og jeg vil vise ham, hvor meget han skal lide for mit navns skyld."

Dette er, hvad Jesus Kristus, den korsfæstede og herliggjorte Guds Søn, sagde til Ananias, at han skulle fortælle til apostlen Paulus. Paulus skulle ikke leve i hellig ekstase omgivet af en pragtfuld stråleglans eller tilbringe himmelsk tid med at køre rundt i limousine. Der ventede ham tværtimod en hård tid med desperate kampe og frygtelige begivenheder. Intet menneske i Biblen har døjet så meget for evangeliet som apostlen Paulus. I 2. Korintherbrev kapitel 11 fortæller han om sine prøvelser:

"Af jøderne har jeg fem gange fået fyrre slag minus ét, jeg har fået pisk tre gange, er blevet stenet én gang, har lidt skibbrud tre gange, jeg har drevet rundt på det åbne hav et helt døgn. Ofte på rejser, i fare på floder, i fare blandt røvere, i fare fra mit eget folk, i fare fra hedninger, i fare i byer, i fare i ørkener, i fare på havet, i fare blandt falske brødre. Jeg har arbejdet og slidt, ofte haft søvnløse nætter, lidt sult og tørst, ofte fastet, døjet kulde og manglet klæder."

De tog tøjet af ham og bøddelen piskede ham til blods. Han var bevidstløs og hjælpeløs. Så overhældte de ham med en spand salt for at holde maddikerne væk, hvorefter de kastede ham i en celle. Det var prisen for aposteltjenesten. Det var prisen for at følge Guds kald. Men Gud sagde at Paulus skulle bringe hans navn frem for hedninger og konger og Israels børn. Dette gjorde han som Guds udsending.

Mine kære, fortsatte John Lake i sin tale, vi har mistet indiviellsens karakter, som blev manifesteret i Paulus' tjeneste. Gud forsøger at genoprette denne karakter i vores dage. Han har ikke været i stand til at fremelske denne karakter på grund af middelmådige ledere, der ikke er parat til at leve det liv, som de selv prædiker. Det er præster med et andet kald - ikke himlens kald, ikke Guds kald og ikke Paulus' kald.

Vil du vide hvorfor Gud udøste sin Ånd i Syd Afrika, som han ikke gjorde noget andet sted i verden? Der var en grund. Dette eksempel vil illustrere det. Vi havde 125 mænd ude i missionsmarken på én gang. Vi var en meget ung institution, helt ukendt. Syd Afrika er 11.000 km fra det nærmeste land i Europa og vores pengebeholdning var ved at slippe op efter nogle frygtelige overfald. Der var tider, hvor jeg ikke kunne overføre to US-dollars, ja, jeg kunne ikke engang overføre to US-dollars til missionærerne i marken. Situationen var desperat. Hvad skulle jeg gøre? Under disse omstændigheder kunne jeg ikke forlade mine mænd og deres familier i felten uden at vide, hvordan de havde det.

Nogle fra hovedkvarteret solgte deres tøj og møbler, for at vi kunne få råd til at hente alle missionærerne ind fra felten til en konference.

Under konferencen blev jeg bedt om at forlade salen. Missionærerne ville lige drøfte noget. Da jeg kom tilbage havde de sat borde og stole i en rundkreds og placeret et lille bord med brød og vin i midten. En ældre missionær, Van der Wall, talte på forsamlingens vegne: "Broder Lake, mens du var ude, har vi besluttet følgende: Vi ønsker, at du skal lede os i nadveren. Vi tager tilbage på vores poster. Vi tager tilbage, om vi så skal gå. Vi tager tilbage, om vi så skal sulte. Vi tager tilbage, om så vores koner skulle dø. Vi tager tilbage, om så vores børn skal dø. Vi tager tilbage, om så vi selv skal dø. Men vi har et ønske: Hvis vi dør, skal du komme og begrave os."

Det næste år begravede jeg 12 mænd og 16 hustruer og børn. De var døde af sult. Efter min mening var ikke én eneste af de 12 mænd død, hvis de blot havde haft lidt at spise. Venner, hvis du ønsker at vide hvorfor Guds kraft kom ned fra himlen i Syd Afrika så stærkt, som den gjorde, har du svaret her.

Jesus Kristus satte sin ånd af martyrium ind i sin tjeneste. Jesus indstiftede sin egen tjeneste med et løfte indtil døden. Da han var sammen med sine disciple den sidste nat, tog han bægeret og sagde: "*Dette bæger er den nye pagt ved mit blod.*" Så sagde han: "*Drik alle af det.*"

Venner, disciplene drak med på Jesu Kristi pagt. De trådte ind i den nye pagt med det samme formål som Jesus. Det er, hvad en pagt betyder. I umindelig tider har soldater aflagt blodsløfte til døden for deres respektive hære. Nu har Jesus Kristus indviet blodsløftet til Kirken, velsignet være Gud for evigt.

Dette er mit blod i den nye pagt. Drik alle heraf. Lad os blive ét. Lad os blive ét for at dø for verdens skyld. Dit blod og mit blod til sammen. Det er mit krav til jer. Det er jeres privilegium.

Kære venner, vi ved med sikkerhed at ni af Jesu disciple blev martyrer. Peter døde på et kors, Jacob blev halshugget og Thomas blev naglet til et oliventræ. Johannes blev dømt til døden i Efesus ved at blive smidt i en stor kedel med kogende olie. Gud reddede hans liv, men han blev landsforvist til øen Patmos. Johannes tænkte slet ikke på hændelsen. Han sagde blot: "Jeg var på den ø, der hedder Patmos, for Guds ords og Jesu vidnesbyrds skyld." Det var forklaring nok. Han havde indviet sig til Jesus Kristus - livet eller døden.

Venner, den gruppe missionærer, der fulgte mig, havde hverken mad eller tilstrækkeligt tøj. Engang blev én af mine prædikanter ramt af solstik og var gået sin vej. Han blev fundet igen på grund af de blodspor hans bare fødder efterlod. En anden gang ledte jeg efter én af mine missionærer, en englænder på 22 år. Han var ikke i landsbyen, men høvdingen sagde: "Han er gået over på den anden side af bjerget, men han er jo en hvid mand og har ikke lært at gå med bare fødder."

Det er den slags indvielse, som startede Pinsekirken i Syd Afrika og er årsagen til, at vi nu har 100.000 indfødte kristne i Syd Afrika. Det er årsagen til, at vi har 1.250 indfødte præster, og 350 hvide kirker i Syd Afrika. Det er årsagen til, at vi er den hurtigste voksende kirke i Syd Afrika.

Jeg forsøger ikke - kære venner - at overtale jer ved at lade som om, at denne vej er let. Jeg kalder jer i Jesu Kristi navn, I kære, der har en længsel efter at indvi jeres liv til evangeliet. Er I parate til at gå den vej Jesus gik, den vej apostlene gik og den vej, som den tidligere Kirke gik - sejrens vej, hvad enten det var liv eller død. Historikere erklærer, at martyrerens blod er kirkens sæd. Mine kære, det er problemet i vore dage: Vi har så lidt sæd. Kirken har brug for flere martyrer.

Når jeg i aften kalder på mænd og kvinder, som er parate til at gå evangeliets vej, er det ikke et kald til en rar kirke i behagelige omgivelser og en sød "gør - ingenting" tid. Mit kald til jer, er en villighed til at dø for Guds søn. Det var den ånd, vi så i de tidligere år af Metodistkirken. John Wesley kaldte på helte. Han forlangte, at hver prædikant var "villig til at bede, villig til at prædike, villig til at dø." Det har altid været ånden i kristendommen. Når der kommer en anden ånd ind i Kirken, er det ikke Jesu ånd, men en fremmed ånd. Det er en tuset erstatning af Jesu ånd.

Jeg og min familie levede i lang tid udelukkende af majsgrød uden at beklage os. Jeg prædikede for tusindvis af mennesker - ikke sorte, men hvide mennesker. Når mine missionærer i marken levede af majsgrød, ville jeg ikke spise tærte. Mit hjerte var knyttet til dem. Det er grunden til, at vi aldrig havde splittelser i vores arbejde i Syd Afrika. Et land, hvor Pinsekirken holdt sammen. Splittelsen kom flere år senere, da græskartærte-spisende pinsemissionærer begyndte at myldre ind i landet. Mænd, der er parate til at dø for Guds søn, samarbejder og klager ikke over mavepine.

Bud Robinson fortæller en historie om sig selv. Han skulle prædike i de sydlige bjerge. For første gang i sin tjeneste blev han ikke inviteret hjem til nogen for at spise med. Han sov på gulvet i kirken fem dage og nætter i træk uden at have noget at spise. Hver gang maven rumlede sagde han: "Læg dig, din bandit!" Hvorefter han gjorde sig klar til den næste gudstjeneste. Det er den indstilling, vi har brug for, og som fører til sejr. Som ung prædikant tilbagelagde jeg 30 km til fods hver søndag morgen for at tjene og gik efter endt gudstjeneste de 30 km hjem igen. Jeg gjorde det for Jesus og for sjæle.

I den tidlige metodisme var det normalt, at præster rejste hele natten for at prædike næste morgen. Peter Cartwrights årsløn var 60 dollars, og han førte 10.000 til omvendelsen.

Venner, vi taler om en dedikation (indvielse) og helligelse, som får svar fra himlen og som giver Gud ære. For at sige det lige ud, uden dikkedarer: Jesus Kristus kalder os - gennem Helligånden - ikke til jordiske palæer og dyre biler, men til at stille vores liv - legeme, sjæl og ånd - til rådighed. Halleluja! Jer, der er villige til at dø for Kristus og hans pragtfulde pinse-evangelium. Vi hilser jer. I er brødre med os og med vores Herre.

Læs om John på: <http://dk.jglmeu.org/jglm/john-g-lake/>

Missionsbefalingen og Jesus's løfter til alle kristne.

Markus 16: 15-18

- v15** Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.
v16 Den, der tror og bliver døbt, skal frelses; men den, der ikke tror, skal dømmes.
v17 Og disse tegn skal følge dem, der tror: I mit navn skal de uddrive dæmoner, de skal tale med nye tunger,
v18 og de skal tage på slanger med deres hænder, og drikker de dødbringende gift, skal det ikke skade dem; de skal lægge hænderne på syge, så de bliver raske.«

Johannes 14: 12-14

- v12** Sandelig, sandelig siger jeg jer: Den, der tror på mig, han skal også gøre de gerninger, jeg gør, ja, gøre større gerninger end dem, for jeg går til Faderen;
v13 og hvad I end beder om i mit navn, det vil jeg gøre, for at Faderen må blive herliggjort i Sønnen.
v14 Beder I mig om noget i mit navn, vil jeg gøre det.

Se masser af andre gode råd og find evangelister på

i Danmark: www.evangeliser.nu
i Europa: www.evangelizenow.eu

Med Kærlig hilsen
Børge Laustsen
Landsformand for FGBMFI-DK
og webmaster for www.fgbmfi.dk og
ovenstående hjemmesider.